

Pujada al Tossal Gros

JOANA MARTÍNEZ y ROSA GASCÓ

Ni el mascliste més recalitrant gosaria a l'any que vivim, minusvalvar la capacitat física, moral e intel·lectual de la dona enfront de qualsevol dificultat. Per il·lustrar això mateix, cinc covarxines d'adopció van escalar el dia 7 d'Agost el cim del TOSSAL GROS, Irma, Rosaura, Juana, Nadja i Rosa. Ah! i cinc covarxins més, René, Carmelo, Vicents, Juanito i Rocher. (La veritat es que la idea original va ser d'ells).

Algunes de nosaltres (les més grans) desde que teniem 16 o 17 anys, no havíem fet cap tipus de caminata com aquesta, però en veritat ha valgut la pena.

Tots plegats a excepció de Juanito que ens esperava a prop de la gasolinera varem emprendre la marxa a les 7 del matí partint de la plaça, ben equipats tal com Rocher mos havia indicat, gorra, gaiato, calçat esportiu i força aigua, van emprendre la marxa, després de fer les primeres fotos en grup a l'eixida del poble. Era un dia molt calurós que si mal no recordem passarem dels 35°. El primer descans de 10 minuts aproximadament va

ser al MAS DE TARRAGÓ, apart de beure aigua i descansar, vam visitar el MAS (no hi viu ningú), i per no carregar en tota l'aigua varem deixar pel retorn un parell de botelles, ja que seria quan més ho necessitariem.

Conforme anavem pujant les argelagues eren més grans, vos direm que en un dels indrets l'alçada es tan gran que a un dels xics li arribaven al pit, aquestes i la calor van ser els enemics de la nostra expedició. No es va salvar ningú de cap rascaeta d'argilaga i no van ser més, gràcies als gaiatos que utilitzavem de "machete" que fins i tot a Juanito se li va partir pel mig.

La segona parada va ser a peu de falda de la muntanya, ja vam escomençar a beure més aigua i a menjar alguna peça de fruita, el sol escomençava a fer acte de presència; com era habitual Rocher ens va marcar el temps, per acabar el descans i escomencem la pujada.

A partir d'allí les parades les vam haver de fer per necessitat física, doncs a les dones mos era bastant difícil l'últim tram. Per bé nostre i degut a un gran agotament a part

d'alguna picada d'abella, deien: "el que no pugue pujar que es quede, que ja l'arreglem al baixar, pero no va ser així, tots vam arribar al cim (eren les 10 del matí). Esgotats amb les cares roges com a tomates i contents d'haver arribat, les dones sobre tot vam seure a terra i vam escomençar a beure aigua i a refrescar-nos, si bé racionant-la doncs els experts sabien que al descens també ens faria falta, uns van col·locar la senyera i d'altres van explorar una miqueta tot allò, d'allí dalt es podien veure 7 pobles, que amb els prismàtics que portava René els vam veure molt millor. A les 11 vam iniciar el descens, que al principi era menys cansat, però més costós doncs vam fer, algunes, varies "cullaes" i feie molta calor, sort que l'airet que feia ens animava, ja que havia moments que era insuportable.

Baixant vam tornar a recollir l'aigua que havíem deixat, transportant-la dins de nosaltres i per fora, pràcticament al MAS DE TARRAGÓ vam beure quasi tota la que teníem.

A prop del poble a la

sènia del tio Jaime "El reino" a la bassa i com si fóssim exploradors del desert, ens abocarem de cap a l'aigua fins la cintura, poc hi va faltar per posar-nos dins, el tio Jaime va eixir englaïat per si el gos ens havia mossegat, "animalet" al vore tots els que entravem, fins i tot un "lleó" s'hagués amagat. Vam agrair molt l'hospitalitat del tio Jaime ja que ens va ajudar a arribar al poble en menys cansament, sobre tot a una de nosaltres (Juana) que estava tant agotada, que al veure un tractor que anava conduït per "Barrilet" no ho va pensar dos vegades i va pujar fins la cantonada del "Mesón".

Cinc vam passar pel poble per agafar els banyadors de casa i anar a la piscina i la resta vam arribar caminant fins a la piscina, punt d'arribada i trobada amb els nostres "partenaires".

Un banyet i lo més imprescindible una bona paella, i amb les fotos de rigor, bona harmonia i satisfacció d'haver aconseguit pujar al "Tossal Gros" va passar aquest 7 d'Agost de 1993 que alguns de nosaltres sempre recordarem.